

Když jsem procházela ztichlým lesem, zrychloval se mi tep. Čas od času zakřičel pták, ale jinak mě obklopovaly jenom holé šedivé listnáče, mladý spletitý les, tu a tam nějaký ten modrozelený jalovec v bledém dubnovém slunci. V místech, kde úzká lesní silnička zahýbala kolem skály, se vynořila zanedbaná alej vzpřímených bílých bříz. Na vrcholku každé z nich jako rozestavěné hnízdo trůnil propletenec větví. Na konci aleje stál vybělený plaňkový plot a branka. Za brankou: dům. Stará dřevěná vilka se štípanými břidlicovými taškami.

Neslyšně jsem za sebou branku zavřela, dala se přes dvůr a vyšla po několika schodech až ke dveřím. Zaklepala jsem, ale nikdo neotevřel. Nepatrně jsem se zachvěla. Odložila jsem tašky na schody, sešla dolů a vydala se po kameniných dlaždicích, které jako nějaká cestička obtáčely dům. Vpředu se otevíral výhled do krajiny – na nafialovělé hory se sněhovými záplatami na druhé straně fjordu. Pozemek z obou stran obklopovala křoviska.

Muž stál v dolní části zahrady u několika útlých stromků, měl tmavě modrý vlněný svetr a rozložitá záda. Když jsem zavolala na pozdrav, lekl se. Otočil se, mávl mi a zamířil ke mně. Po šedožluté zemi. V těžkých pohorkách. Nadechla jsem se. Tvář a tělo čtyřicátníka a vůbec nevypadal jako člověk, který potřebuje pomoc. Zakryla jsem své

překvapení úsměvem a udělala pár kroků jeho směrem. Byl robustní a snědý. Když ke mně natáhl ruku, nepodíval se mi do očí, hleděl stranou.

Sigurd Bagge.

Allis Hagtornová, řekla jsem a slabě jsem jeho velkou ruku stiskla.

Nic v jeho pohledu nenaznačovalo, že by mě poznal. Možná ale jenom uměl dobře předstírat.

Kde máte věci?

Vzadu.

Zahrada za ním byla jedna velká, zimou zešedlá tragédie plná mrtvých keřů, vlhké slámy a šípkových růží. Brzy přijde jaro a z tohohle bude úplná džungle. Všiml si, jak jsem se vyděšeně zatvářila.

Ano. Něco na práci tu bude.

Usmála jsem se a přikývla.

Zahradu má na starosti manželka. Potřeboval jsem někoho, kdo by s tím pomohl, dokud bude na cestách.

Šla jsem za ním kolem domu. Vzal každou tašku do jedné ruky a vešel do předsíně.

Odvedl mě do prvního patra, hlučně stoupal po starém schodišti. V jednoduše zařízeném pokoji jsem měla úzkou postel, komodu a psací stůl. Vonělo to tam čistotou. Postel byla povlečená květovanými povlaky.

Hezký pokoj.

Bez odpovědi se otočil, sklonil hlavu a vyšel ven, kývnutím mi naznačil, kde mám koupelnu, sešel zpátky dolů, já za ním, ven z domu a za roh, přes dvůr až k malé kůlně na nářadí. Když mi otevřel dveře a ukazoval na stěny: hrábě, rýč, sochor, dřevo vrzalo. Tu nejvyšší trávu budete muset vzít kosou. Jestli víte jak?

Přikývla jsem. Polkla.

Tady najdete většinu náradí. Zahradnické nůžky, pokračoval. Byl bych rád, kdybyste zvládla nějak upravit ten živý plot. A řekněte mi, kdyby vám nějaké vybavení chybělo, dal bych vám peníze.

Ani se neobtěžoval se na mě podívat, když mluvil. Byla jsem tady na výpomoc a odstup si bylo třeba udržovat od první chvíle.

Odpovědělo na ten inzerát hodně lidí? vyhrkla jsem.

Sotva se na mě zpod černé ofiny podíval.

Bylo jich dost.

Připadalo mi, jako by tu aroganci hrál, ale musela jsem to překousnout. Byla jsem jeho majetek, mohl si dělat, co chtěl. Pokračovali jsme kolem domu, dolů do zahrady, kolem ovocných keřů a stromů podél kamenné zídky. V ostrém syrovém vzduchu byla cítit hlína a uschlá tráva. Překročil nízkou železnou branku a otočil se na mě. Zarezla napevno, řekl, možná si s tím budete umět poradit. Překročila jsem branku a šla jsem za ním. Za zahradou se přímo ke fjordu svažovaly prudké schody s vysokými stupni. Cestou dolů jsem je počítala a skončila jsem přesně na čísle sto. Zůstali jsme stát na nevelkém zděném mole, vpravo vedle něj byl zanedbaný lodní domek. Stěny skalisek kolem nás tvořily půlkruh a z obou stran chránily kotviště před cizími pohledy. Připomínalo mi to místo, kde jsem se před téměř třiceti lety naučila plavat, u prázdninového domu, který si od někoho vypůjčili moji rodiče.

Tady je vážně hezky.

Plánuju ten domek časem strhnout, řekl s odvrácenou tváří. Vítr od fjordu mu povíval ve vlasech.

Máte loďku?

Ne, odvětil. No. Tady pro vás moc práce nebude. Ale tak aspoň jste viděla, jak to vypadá.

Otočil se a začal stoupat do schodů.

Jeho ložnice se nacházela v přízemí, za kuchyní a jídelnou, měla okno do zahrady. Za ložnicí měl pracovnu.

Většinu času trávím tam. Moc mě vídat nebudete a chtěl bych, abyste mě pokud možno vyrušovala co nejméně.

Pomalů jsem přikývla, jednou, abych naznačila, že chápu, jak je to důležité.

Auto bohužel nemám, ale mám kolo, na kterém jsou brašny. Obchod je dva kilometry odtud, na hlavní silnici se dáte na sever. Snídani budete připravovat v osm hodin: dvě natvrdo uvařená vejčička, slaneček, dva krajíce tmavého žitného chleba a černá káva bez mléka, vypočítával mi.

O víkendech máte v zásadě volno, ale jestli tady budete, můžete snídani nachystat o hodinu později než normálně. Oběd je v jednu. Večeře v šest a po ní káva a koňak.

Pak zmizel do své pracovny a já měla klid se trochu porozhlédnout po kuchyni. Vybavení bylo většinou používané, ale kvalitní. Vytahovala jsem šuplíky a otevírala skříňky a snažila se způsobit co možná nejméně hluku. V lednici byl kus tresky, kterou jsme si měli dát k večeři.

Ubrusy ležely v nejspodnějším šuplíku, jeden jsem vybrala a rozprostřela ho na stůl, pak jsem pro nás co nejtíšeji prostřela. Na vteřinu přesně v šest hodin vyšel z pracovny, odtáhl si židli a posadil se na kratší straně stolu. Čekal. Táhla s rybou jsem položila doprostřed stolu, mísu s bramborami jsem postavila před něho. Odtahovala jsem si židli a chystala si sednout, ale prudkým pohybem ruky mě zarazil.

Ne. Vy jíte až pak.

Díval se před sebe.

To je moje chyba, možná jsem to neřekl dost jasně.

V krku se mi udělal knedlík, popadla jsem svůj talíř a bez slova ho spěšně odnesla na linku, celá shrbená, úplná chudinka.

Zatímco jedl, napustila jsem si džez a umyla hrnce a naběračky. On tiše jedl, záda rovná jako pravítko, a ani od jídla nezvedl pohled. Neohrabaně jsem postavila na kávu, z prosklené skříňky za ním vyndala koňak, a když odložil příbor, sklídila jsem ze stolu. Kávu jsem nalila do hrnku, koňak do broušené skleničky, postavila si to na tác a celé mu to s roztřeseným cinkáním donesla. Když vstal, poděkoval za jídlo a vrátil se do své pracovny, teprve potom jsem si sedla ke stolu a snědla svoji vystydou porci. Brambory jsem si přelila máslem, které už začínalo tuhnout. Pak jsem umyla zbytek nádobí, utřela stůl a lavici a odešla do pokoje. Vybalila jsem si věci. Oblečení, ponožky a spodní prádlo uložila do komody, knihy vyskládala na sebe na psací stůl. Zkontrolovala jsem, že telefon je vypnutý a pak jsem ho zavřela do šuplíku v psacím stole. Už nikdy ho nezapnu, jenom v případě nouze. Pak jsem úplně bez hnutí seděla, bála jsem se, že bych mohla způsobit nějaký hluk. Zespodu se žádné zvuky neozývaly. Nakonec jsem se umyla a šla spát.